

at fremme Sagen og faa den endeligt ordnet i denne Samling. Af de gentagne Forsøg, der er gjorte paa at ordne Forholdet vedrørende de kronisk syge, fremgaar det, at en Ordning kan tænkes gennemført paa mange Maader. Den kunde gennemføres paa den Maade, Minister Stauning foreslog i Fjor; i det Udvalg, som behandlede hans Forslag, fremkom der et Forslag til en anden Ordning, som ogsaa kunde være gennemført; ogsaa det nu foreliggende Lovforslag kan efter min Mening meget vel bruges, og hvis det gennemføres, kan der derved opnaas en Ordning, som de kronisk syge kan være tilfredse med.

Jeg skal omtale nogle enkelte Bestemmelser i Sygekasselovforslaget. Alt i alt synes jeg, at Lovforslaget er ret tilfredsstillende, men der er dog adskillige Punkter, som jeg mener bør ændres. Der er saaledes først og fremmest § 2, som bestemmer, at Reguleringen med Hensyn til Grænserne for Sygekassemedlemmernes Indtægt og Formue skal foregaa hvert 3die Aar i Stedet for som hidtil hvert 5te Aar. Denne Bestemmelse anser jeg for meget uheldig. Det har nemlig vist sig, at ved hver saadan Regulering opsiger Lægerne Overenskomsterne med Sygekasserne; hvis nu den foreslaaede Forandring indføres, vil det i Fremtiden blive umuligt for Sygekasserne at opnaa 5-aarige Overenskomster med Lægerne. Overenskomsterne vil højst blive 3-aarige. Dette finder jeg meget uheldigt, og jeg kan heller ikke indse, at det skulde være nødvendigt at have 3-aarige Reguleringer, thi i den Bekendtgørelse, den højtærede Indenrigsminister har udstedt angaaende Sygekassemedlemmernes Formueforhold under 30. November 1920, staar der netop, at de fastsatte Grænser til enhver Tid vil være at ændre efter det af Statistisk Departement i Henhold til Lov Nr. 489 af 12. September 1919 om Statens Tjenestemænd §§ 89—91 offentliggjorte Pristal. Det vil altsaa sige, at de af det paagældende Udvalg fastsatte Grænser for Indtægt og Formue for Sygekassemedlemmer vil være at regulere i Henhold til det af Statistisk Departement meddelte sidste Pristal. Der indtræder altsaa herved faktisk en automatisk Regulering af Grænserne; og naar det er Tilfældet, mener jeg ikke, det er nødvendigt at gaa til 3-aarige Reguleringer, men at vi meget godt kan bibeholde de 5-aarige.

I § 6, 3die Stykke, bestemmes det, at Sygekasserne for de kronisk syge skal have refunderet, hvad disse koster Kasserne mere end Kassens andre Medlemmer; men efter

den Beregningsmaade, som er stillet op i Paragraffen, vil Sygekasserne ikke faa denne Forskel refunderet. Naar Kassens almindelige Medlemmer nemlig har Lov til at forsikre sig i Sygdomstilfælde med Dagpenge fra 40 Øre op til 6 Kr., og de kronisk syge kun har Lov til at forsikre sig med Dagpenge fra 40 Øre op til 3 Kr., vil Udgifterne til de almindelige Medlemmer let blive lige saa store som Udgifterne til de kronisk syge, begrundet paa, at de almindelige Medlemmer kan faa 3 Kr. mere pr. Dag end de andre. Denne Paragraf bør derfor efter min Mening ændres derhen, at Forskellen mellem, hvad de kronisk syge har kostet Sygekassen, og hvad de almindelige Medlemmer har kostet den, udregnes paa Grundlag af, hvad de almindelige Medlemmer, som har forsikret sig med indtil 3 Kr. pr. Dag, har kostet Sygekassen. Først da vil Sygekassen faa det, som er tiltænkt den. Jeg vil da bebude, at der fra vor Side vil blive stillet Ændringsforsalg angaaende dette Punkt.

Saa kommer denne lidt kedelige Bestemmelse, at de kronisk syge ikke kaa forsikre sig for mere end 3 Kr. pr. Dag. Det er en kedelig Bestemmelse, fordi Folk i Almindelighed vil være tilbøjelige til at ræsonnere som saa, at de kronisk syges Livsformødenheder er lige saa store som de almindelige Sygekassemedlemmers, og naar et almindeligt Medlem har Lov til at forsikre sig for 6 Kr. pr. Dag, vil det være en Uretfærdighed at nægte de kronisk syge det samme. Det vil være den mest umiddelbare Betragtning, der vil gøre sig gældende ude i Befolkningen. Paa den anden Side kan jeg vel indse, at det ikke godt lader sig gøre at fastholde, at de kronisk syge kan forsikres for lige saa høje Dagpenge som de almindelige Medlemmer. Den ærede Ordfører for Venstre (Hegelund-Lange) nævnte, at man maatte gaa ud fra, at de kronisk syge havde en nedsat Arbejdsevne, og den Betragtning synes jeg heller ikke kan forkastes. Men der er en anden Ting, som gør, at jeg endydermere er tilbøjelig til at gaa til en Forskel med Hensyn til Dagpengene mellem de kronisk syge og de almindelige Medlemmer, og det er den Omstændighed, at forsaavidt de kronisk syge har Lov til at forsikre sig for den samme høje Dagpenge som de øvrige Medlemmer, vil der ikke være nogen af Parterne, som ikke har Interesse af i saa høj Grad som muligt at faa alle Medlemmer til at være kronisk syge. Sygekasserne vil, fordi de faar en Del af deres Udgifter refunderet, være interesserede i, at saa mange som muligt af deres Medlemmer bliver indmeldt med